

ALARM! Blíži sa hlasovanie o odňatí veta členským krajinám. Ak nás nezachránia susedia, môže sa zo Slovenska stať opäť iba celkom nesvojprávna gubernia

- CZ24 News | 3. září 2021

EU: Za koľko by ste predali zvrchovanosť štátu, v ktorom žijete - teda stav, keď si ľudia vo svojej krajine vládnu sami a neodovzdajú moc nejakému vzdialenému centru? Táto otázka bude v najbližších týždňoch viac ako aktuálna

Za koľko eur by som predal našu štátnu zvrchovanosť? To je otázka, ktorú si kladie každý občan. No dobre, nekladie si ju presne takto, nepoužíva pritom tieto slová, ale podstata je tá istá: vždy keď otázka stojí tak, aké kompetencie odovzdať Bruselu či inému zahraničnému centru výmenou za niečo, tak v princípe zvažujeme predaj vlastnej národnej a štátnej slobody a nezávislosti, aby sme za tento tovar dostali protihodnotu vo forme peňazí a nejakých výhod.

Pre ľudí v niektorých krajinách a v mnohých historických obdobiach zvrchovanosť, nezávislosť od cudzích vládcov mala obrovskú hodnotu. Až takú, že pre ňu boli ochotní obetovať život. Lenže situácia dnes na Slovensku je iná: pre mnohých občanov tohto štátu má hodnotu zanedbateľnú, prípadne nulovú, a keď je na stole pomyselná faktúra za zvrchovanosť (lebo každá zvrchovanosť niečo stojí), kričia, že oni to platiť nechcú.

V EÚ je dobre, lebo bohatí nám dávajú peniaze. EÚ je bohatá, máme sa v nej lepšie ako keby sme v nej neboli, a preto nám zvrchovanosť netreba. Takýto je svetonázor brucha časti obyvateľstva na Slovensku.

Je jedinou hodnotou, jediným parametrom života materiálna hojnosť?

Keby peniaze a materiálna hojnosť boli jediným zmysluplným a relevantným politickým hľadiskom, potom by vyššie uvedený postoj za určitých okolností mohol byť ten najsprávnejší.

Potom by naozaj mohlo byť najlepšie, keby sa všetky krajiny dali kúpiť štátmi, ktoré si na to môžu vytlačiť dostatok dolárov - v zmysle záverečného citátu Bolka Polívku zo známeho filmu Dědictví aneb kurvahošigutntág: „**A teď si vás koupím všechny**“.

A všetci by boli spokojní, všetci by sa mali dobre... Lenže sú tu prinajmenšom dva možné zádrhele, prečo by to takto fungovať asi nemohlo.

Prvý zádrhel: aká je záruka, že ak moc nad štátom niekomu definitívne odovzdáme, dodrží svoj sľub a bude sa k nám vždy správať korektne a bude všetko robiť v náš prospech? Starý známy citát hovorí, že moc korumpuje a absolútna moc korumpuje absolútne...

Počas tisícročnej histórie cudzinci, aj tí zo západu, mali vo vzťahu k našej vlasti jediný záujem:

ovládnúť ju a koristiť. Aký je ich záujem dnes? Existuje aspoň jediný dôkaz o tom, že ich postoj sa zmenil a stal sa odrazu nezištným a láskyplným?

Že tým dôkazom je naša dnešná relatívna ekonomická prosperita? Keď sa na ňu pozrieme zblízka a odrátame si skutočnosti, že:

1. a) ešte stále v mnohom žijeme z podstaty spred 30 rokov,
2. b) lepšie autá či mobily nie sú zásluhou EÚ, ale vedeckotechnickej revolúcie,
3. c) reálna hodnota eura sa už blíži hodnote jednej koruny, iba platy sú nižšie,
4. d) majetok, ktorý bol kedysi spoločný, patrí už cudzincom,
5. e) veci ako zdravotníctvo, školstvo, sociálne istoty sú horšie ako pred polstoročím,
6. f) atď., atď.,

tak vtedy zistíme, že ten blahobyť, ktorý sme už vymenili za veľkú časť našej zvrchovanosti, vlastne nemusí byť až takou veľkou výhrou.

A možno prídeme aj na to, že tento náš „blahobyť“ je vyrátaný na mieru, lebo keby bol príliš nízky, tak my, rozmaznaní bezstarostným životom v predošlom systéme, by sme mohli začať robiť veľkému farmárovi s ľudskými ovečkami problémy...

Rusko a Ukrajina: dve krajiny, dva príbehy, jedna pointa

A potom je tu ešte druhý zádrhel'. A síce skutočnosť, že okrem materiálnej hojnosti existujú pre časť obyvateľstva aj iné dôležité hodnoty: dôvera, bezpečnosť, životné prostredie, lokálpatriotizmus, tradície, svojbytnosť, vlastná cesta, hrdosť, národ...

Na snímke Vladimir Putin

„Peniaze sú lepšie ako chudoba, prinajmenšom z finančného hľadiska,“ povedal Woody Allen.

No áno, je lepšie dostať na výplatu viac eur, než menej eur. Ale čo všetko obnáša to „mať sa lepšie“? Je to predsa celá široká škála parametrov od čistoty ovzdušia, správania sa susedov, nálady v spoločnosti, fungovania infraštruktúry až po pocit, že moja krajina, v ktorej žijem, je naozaj moja. Je na svete veľa ľudí, ktorí sú z finančného hľadiska bohatí a radi by za niektoré z tu vymenovaných vecí platili, keby sa dalo – lenže tam, kde žijú, to za peniaze kúpiť nemôžu.

Ako príklad nám môže poslúžiť Rusko. V divokých 90. rokoch, keď sa nepriateľovi podarilo krajinu čiastočne ovládnuť a ekonomicky vyrabovať, sa z Ruska takmer stala surovinová kolónia Západu. Rusko smerovalo k tomu, aby dopadlo ako dnešná „demokratická“ Ukrajina, teda k stavu ekonomickej žumpy.

Ilustračné foto

Situácia sa zmenila so znovunadobudnutím zvrchovanosti po príchode prezidenta Putina. Občania Ruskej federácie teraz platia veľké peniaze za znovuvybudovanie a udržiavanie dostatočného vojenského odstrašujúceho potenciálu a za prekonávanie dopadu dlhodobého západného embarga. Platia za luxus zvrchovanosti naozaj dosť veľa a cítia to na svojej životnej úrovni. Ale v drvivej väčšine im to stojí za to.

A v konečnom dôsledku, bez atribútov vojenskej a ekonomickej autonómie by na tom bola väčšina z nich aj finančne ešte oveľa horšie: lúpeživá ekonomika globálneho neokoloniálneho systému by z krajiny vycicala ešte oveľa viac energie a zdrojov, než udržiavanie zvrchovanosti s pomocou obrovskej armády.

Kuba a Haiti: iné dve krajiny, iné dva príbehy, tá istá pointa

Alebo iný príklad: Kuba a Haiti. Na Kube je chudoba, to vie každý. Ale každý vie aj to, že všetci Kubánci majú čo jesť, majú dostupnú zdravotnú starostlivosť, všetky deti chodia do školy. Na Kube je ťažký život – krajina bez surovín, izolovaná už 60 rokov cynickým nepriateľom od zvyšku sveta, musí riešiť problémy, na aké sme my už dávno zabudli. Cena Kubáncov za zvrchovanosť je veľmi vysoká, mnohí ju nechcú platiť a z ostrova utekajú. Nemožno sa im čudovať. Ale tí, ktorí zostali, vedia, že to stojí za to: stačí, keď si predstavia, ako to vyzerá hneď u susedov, na 80 kilometrov vzdialenom Haiti.

Ilustračné foto

Haiti má podmienky na existenciu rovnaké ako Kuba, ale je jednou z najbiednejších krajín sveta. Haitania faktúru za zvrchovanosť platiť nemusia. Nemajú žiadne embargo, žiadne sankcie – a ich láskavý zahraničný tútor robí všetko preto, aby na Haiti aj naďalej „prekvitala demokracia a ľudské práva“: zločin, drogy, hlad, to je denný chliebík obyvateľov tejto nešťastnej kolónie.

Ilustračné foto

„Príroda mi nikdy nehovorí: nebuď chudobný. A ešte menej mi hovorí: buď bohatý. Stále na mňa kričí iba: buď nezávislý,“ napísal Nicolas Chamfort.

Kubánci toto volanie prírody pochopili po svojom. A čo my?

My sme bohatí. Je nám príliš dobre, než aby nám bolo treba aj nezávislosť?

Na rozdiel od Haitanov a Kubáncov, my sme bohatí. Máme ešte akú-takú nezávislosť a platíme za ňu iba veľmi symbolickú sumu. Naším veľkým šťastím je blízkosť k epicentru EÚ, ktorá priamo pod nosom nechce mať zase úplný chudobinec. Lenže história sa ešte neskončila. Kto vie čo bude o pár desaťročí, keď sa Európa možno začne meniť na plnohodnotný kalifát...

„Veci, ktoré dostanete zadarmo, sú príliš drahé,“ napísal Jean Anouilh.

A John D. Rockefeller povedal: **„Dobročinnosť je nebezpečná, ak príjemcovi nepomáha stať sa nezávislým na nej.“**

Dnes nám Západ dobročinne a zdarma ponúka, že budeme vládnuť spoločne z jedného mocenského centra (ako mravec so slonom v tom vtype, keď išli spolu po moste a mravec povedal: **„Ale dupoceme!“**).

V Bruseli sa bude čoskoro hlasovať o zrušení práva veta pre členské štáty EÚ. Naše mainstreamové

médiá a politici to ani veľmi nekomentujú, podľa nich je to iba taká nepodstatná formalita. V skutočnosti to bude veľmi zásadný krok z hľadiska fungovania reálnej moci v EÚ, pretože ak doteraz mali členské štáty právo odmietnuť, ak im Brusel chcel niečo nanútiť, zrušením veta toto právo stratia a budú vydané na milosť a nemilosť väčšinovému rozhodovaniu, kde budú mať spravidla obrovskú hlasovaciu presilu západné veľmoci s úplne inými záujmami a prioritami.

Žiaľ, toto všetko je príliš vzdialené chápaniu predstaviteľov junty, ktorá v súčasnosti na Slovensku vládne (teda ak sa ten chaos a šafárenie dá nazvať vládnutím...), a ktorá nás bude zastupovať v Bruseli, keď sa bude o odňatí práva veta hlasovať.

Týmto ľuďom z nejakého divného dôvodu nejako nie a nie naskočiť v mozgovni myšlienka, či je naozaj také super výhodné a bezpečné odovzdať kľúče od trezoru cudzincovi ako protihodnotu za nekonkrétny a pochybný sľub, že sa o nás bude dobre starať. My všetci ostatní si dokážeme vygúgliť, čo je tento cudzinec zač a ako sa aj v minulosti zvykol „postarať“ o iných, ale quislingovia na čele tohto štátu to netušia a nechcú tušiť. A tak je naša budúcnosť vo hviezdach a (aké čaro nechceného!) uplatnením svojho veta nás môžu paradoxne zachrániť práve tí naši susedia, ktorí v minulosti boli najväčšími nepriateľmi našej zvrchovanosti...

A ešte čosi, taký nepodstatný detail...

Ešte je tu jedna vec, len celkom na okraj: krajina, ktorá predá svoju zvrchovanosť, predá súčasne za ten judášsky obnos aj nepodstatnú a nepotrebnú vec, ktorá sa nazýva demokracia. Že prečo?

Z definície demokracia je vláda ľudu – a zvrchovanosť je stav, keď si nejaká krajina vládne sama. Ak nejaká krajina príde o zvrchovanosť, jej ľud príde zároveň o možnosť vládnuť v nej. Ale ak v tej krajine nebude vládnuť ľud tej krajiny, ale nejaké vzdialené centrum oficiálne zastupujúce ľud mnohých krajín, tak to už nebude demokracia, ale čosi iné.

Reálne, z pohľadu Slovenska, je naša sila ani nie jedno percento zo sily celej EÚ, takže si z toho odvodte podiel slovenského národa na moci vo vlastnej krajine v prípade, že by sme odovzdali našu zvrchovanosť do Bruselu. Dá sa to vyjadriť rôzne: napríklad celkom bežným slovenským vulgarizmom. Alebo aj číslom: jedno percento demokracie a 99 percent nadvlády cudzincov. Keď sa to v tomto pomere zmieša, čomu sa to bude viac podobáť: vazalskej totalite alebo demokracii? Čo myslíte?